

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Zdeňkem Douďerou v právní věci

žalobkyně: **JUDr. E. B.** narozená , bytem
zastoupené advokátem JUDr. Robertem Jehnem, sídlem AK Praha 1,
Washingtonova 1567/25,

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO: 00025429
sídlím Praha 2, Vyšehradská 16, jednající Úřadem pro zastupování státu ve
věcech majetkových, sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42,

o částku 115 250 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 115 250 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 13. 11. 2016 do zaplacení se zamítá.
- II. Žaloba na uložení povinnosti žalované uhradit žalobkyni zákonný úrok z prodlení za dobu od 13. 11. 2016 do 13. 3. 2017 se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení v částce 12 342 Kč, k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Roberta Jehneho, advokáta, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se původně domáhala v žalobě zaplacení částky 200 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 13. 11. 2016 do zaplacení s tím, že se jedná o přiměřené finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „zákon“), která jí měla být způsobena nesprávným úředním postupem v podobě nepřiměřené délky řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. (dále též jen „posuzované řízení“). V posuzovaném řízení se žalobkyně domáhala zaplacení částky 673 972 Kč s příslušenstvím vůči své z titulu úhrady nákladů vynaložených na nemovitost, která byla ve spoluvlastnictví žalobkyně a její . Řízení bylo zahájeno dne 21. 9. 2005 a pravomocně skončeno dne 19. 3. 2016. Žalobkyně činila vše pro to, aby soud mohl ve věci rozhodnout v co nejkratší možné době, s protistranou, kterou byla

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

její [REDAKCE] došlo k [REDAKCE]
[REDAKCE] Žalobkyně doufala, že se soudci podaří obě strany usmířit, případně že spor bude rychle vyřešen a dojde tak ke vzájemnému narovnání vztahů. Žalobkyni čekal spor trvající více než 10 let. Nejednalo o věc právně obtížnou, aby musela být řešena déle než 10 let. Co se týče výše zadostiučinění, žalobkyně vycházela ze stanoviska Nejvyššího soudu ČR Cpjn 206/2010, podle kterého základní částka přiměřeného zadostiučinění je 15 až 20 000 Kč za 1 rok řízení. Zároveň žalobkyně uvedla, že přestože byla v posuzovaném řízení úspěšná, není jisté, zdali se jí podaří od její [REDAKCE] vymoci žalovanou částku a přiznané náklady řízení, neboť [REDAKCE]

2. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně u ní v rámci předběžného projednání podle zákona uplatnila podáním ze dne 11. 5. 2016 doručeným žalované dne 12. 5. 2016 nárok na náhradu nemajetkové újmy v částce 200 000 Kč, která měla být způsobena nesprávným úředním postupem v posuzovaném řízení. Žalovaná zrekapitulovala stručně průběh posuzovaného řízení, uvedla, že celková délka činila 10 let a 5 měsíců, bylo rozhodováno na 3 stupních soudní soustavy, z toho jednou soudem prvního stupně, jednou soudem odvolacím a jednou Nejvyšším soudem ČR, věc vykazovala zvýšenou míru zejména skutkové složitosti, když soud prováděl obsáhlé dokazování listinami, výslechy svědků, ve věci byly vypracovány dva znalecké posudky – z oboru písmoznalectví a z oboru stavebnictví, délka posuzovaného řízení byla do jisté míry ovlivněna i skutečností, že žalovaná žije [REDAKCE] a opakovaně žádala soud o prodloužení lhůty k vyjádření či k doplnění důkazů (11. 4. 2006, 25. 1. 2007, 2. 4. 2010). Žalovaná a její právní zástupce opakovaně žádali po odročení nařízených ústních jednání (21. 7. 2009, 4. 1. 2011, 18. 10. 2013, 4. 8. 2014, 20. 5. 2015), žalobkyně měnila 2x žalobu (5. 3. 2007, 25. 6. 2009), soud v průběhu řízení opakovaně obě procesní strany vyzýval k uzavření mimosoudní dohody, ke které však nedošlo. Význam řízení pro žalobkyni nebyl shledán jako vyšší, když dle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále též jen „ESLP“) je kladena důležitost zejména na typy řízení, v nichž je omezována osobní svoboda účastníka, typicky trestní řízení, dále řízení, jejichž předmětem je právo na ochranu osobnosti, rodinné právní vztahy (věci péče o nezletilé a věci výživného), řízení ve věcech osobního stavu, pracovně právní spory či řízení o poskytnutí různých plnění ze strany státu (sociální dávky, dávky důchodového pojištění, dávky zdravotního pojištění, podpora v nezaměstnanosti, atd.). V posuzovaném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu v tom směru, že celková délka řízení vzhledem k účastenství žalobkyně nebyla přiměřená, a žalovaná pak žalobkyni přiznala zadostiučinění v částce [REDAKCE] Kč, neboť konstatování porušení práva na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě se v tomto případě nejevilo jako dostačující náhrada a na tomto svém stanovisku ze dne 6. 3. 2017 žalovaná i nadále setrvává. Při stanovení konkrétní výše přiměřeného zadostiučinění je třeba zohlednit stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010. Žalovaná dospěla nejprve k základní částce 141 250 Kč s tím, že za 1 rok řízení náleží částka 15 000 Kč, přičemž za prvé 2 roky náleží částka v poloviční výši. Tato základní částka byla snížena s ohledem na složitost řízení a s ohledem na skutečnost, že řízení bylo vedeno na 3 stupních soudní soustavy, proto byla základní částka přiznaného zadostiučinění celkem snížena o [REDAKCE]%. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.
3. Podle ustanovení § 115a občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí; to neplatí ve věcech uvedených v § 120 odst. 2 o. s. ř.
4. Vzhledem k tomu, že účastníci souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání nebo neměli proti tomuto postupu námitek, soud postupoval podle citovaného § 118a Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

o. s. ř. a věc rozhodl na základě předložených a navržených listinných důkazů, aniž by ve věci nařizoval jednání.

5. Usnesením ze dne 22. 5. 2017 soud řízení co do částky [REDAKCE] Kč zastavil, neboť v tomto rozsahu vzala žalobkyně svou žalobu zpět z důvodu, že žalovaná dne 14. 3. 2017 jí tuto částku uhradila. Nadále trvala na úhradě částky 115 250 Kč s příslušenstvím a zákonného úroku z prodlení z částky [REDAKCE] Kč za dobu od 13. 11. 2016 do 13. 3. 2017 a náhradě nákladů řízení. Usnesení nabylo právní moci dne 8. 6. 2017, č. j. 20 C 144/2016-59.
6. Soud vzal v řízení za prokázané, že žalobkyně dopisem ze dne 11. 5. 2016 prostřednictvím svého právního zástupce u žalované uplatnila žádost o poskytnutí přiměřeného zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem v posuzovaném řízení a požadovala zaplacení částky 200 000 Kč. Žalovaná reagovala teprve dopisem ze dne 8. 3. 2017, ve kterém dospěla k závěru, že žadatelka, tj. žalobkyně, má nárok na zadostiučnění v částce [REDAKCE] Kč.
7. Dále bylo v řízení prokázáno, že dne 20. 9. 2005 byla Obvodnímu soudu pro Prahu 4 doručena žaloba od žalobkyně JUDr. E. [REDAKCE] B. [REDAKCE] (nyní také v postavení žalobkyně) proti žalované H. [REDAKCE] I. [REDAKCE], a to o částku 555 340,60 Kč. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. [REDAKCE]

Dne 3. 5. 2006 bylo soudu podáno vyjádření k žalobě od žalované. Dne 10. 7. 2006 bylo soudu doručeno vyjádření žalobkyně. Dne 11. 7. 2006 bylo soudu doručeno další vyjádření žalobkyně. Dne 25. 7. 2006 bylo soudu doručeno vyjádření žalované spolu se sdělením, že strany se pokusí spor vyřešit v září mimosoudně. Spis byl proto dán na lhůtu 30. 9. 2006.

Dne 11. 10. 2006 soud vyzval účastníky ke sdělení, zda dospěli k mimosoudní dohodě. Dne 2. 11. 2006 bylo soudu doručeno sdělení žalované o tom, že k mimosoudní dohodě nedošlo.

Dne 2. 1. 2007 soud na den 13. 3. 2007 nařídil jednání, zároveň soud vyzval žalovanou k doložení důkazů ke svým tvrzením.

Dne 5. 3. 2007 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, zároveň byl zaplacen soudní poplatek. Doplnění žaloby bylo zasláno žalované dne 7. 3. 2007. Dne 13. 3. 2007 se konalo jednání za účasti žalobkyně, jejího právního zástupce a právního zástupce žalované, byly předneseny návrhy a jednání bylo odročeno na 24. 5. 2007. Dne 17. 4. 2007 bylo soudu podáno vyjádření žalované k doplnění žaloby, to bylo zasláno na vědomí žalobkyni dne 23. 4. 2007. Dne 15. 5. 2007 byl soudu doručen návrh žalobkyně na výslech svědků. Dne 17. 5. 2007 žalobkyně založila do spisu důkazy.

Dne 24. 5. 2007 se konalo jednání, na němž byla připuštěna změna žaloby, proveden výslech svědků, jednání bylo za účelem doplnění dokazování odročeno na 9. 10. 2007.

Dne 9. 10. 2007 se konalo jednání, byl proveden výslech svědků a jednání bylo odročeno na neurčito.

Usnesením ze dne 9. 10. 2007 bylo řízení částečně zastaveno ohledně částky 17 070 Kč s příslušenstvím. Dne 31. 10. 2007 soud vyzval žalovanou, aby sdělila, jaké konkrétní skutečnosti mají být zjišťovány výslechem navržených svědků. Žalovaná reagovala na výzvu soudu dne 9. 11. 2007. Dne 16. 11. 2007 bylo soudu doručeno sdělení žalobkyně.

Dne 6. 3. 2008 se konalo jednání, byly provedeny výslechy žalované a svědků a jednání bylo odročeno na 13. 5. 2008.

Dne 13. 5. 2008 se konalo jednání, byly provedeny výslechy svědků a žalobkyně a jednání bylo za účelem doplnění dokazování odročeno na 17. 7. 2008.

Dne 17. 7. 2008 se konalo jednání, opět byly provedeny výslechy svědků a jednání bylo odročeno na 7. 10. 2008.

Dne 7. 10. 2008 se konalo jednání, které bylo za účelem zvážení dalšího postupu odročeno na 25. 11. 2008.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

Dne 25. 11. 2008 se konalo jednání, které bylo za účelem vypracování znaleckého posudku odročeno na neurčito.

Usnesením ze dne 28. 11. 2008 soud ustanovil znalce z oboru písmoznalectví a uložil mu podání znaleckého posudku ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení spisu.

Dne 12. 12. 2008 bylo soudu doručeno sdělení znalce o tom, že není znalcem z odvětví expertizy ručního písma a nemůže vyhotovit požadovaný posudek.

Usnesením ze dne 16. 12. 2008 soud zprostil znalce funkce a ustanovil nového znalce. Usnesení nabylo právní moci dne 22. 12. 2008. Dne 22. 12. 2008 bylo soudu doručeno sdělení od ustanoveného znalce, tento žádá o zproštění z důvodu pracovního vytížení.

Usnesením ze dne 5. 1. 2009 soud zprostil znalce funkce a ustanovil nového znalce. Dne 6. 2. 2009 byl spis zaslán znalci.

Dne 26. 2. 2009 byla soudu doručena žádost znalce o doplnění porovnávacích materiálů.

Dne 27. 2. 2009 soud vyzval účastníky, aby poskytli znalci součinnost.

Dne 17. 4. 2009 bylo soudu doručeno sdělení od znalce, že žalovaná mu neposkytuje součinnost.

Usnesením ze dne 29. 4. 2009 soud uložil žalované pořádkovou pokutu ve výši 3.000,- Kč.

Dne 19. 5. 2009 byl soudu doručen vypracovaný znalecký posudek.

Dne 25. 5. 2009 byla soudu doručena žádost žalované o prominutí pořádkové pokuty.

Usnesením ze dne 4. 6. 2009 bylo usnesení soudu ze dne 29. 4. 2009 změněno tak, že žalované se pořádková pokuta neukládá.

Dne 5. 6. 2009 bylo na den 23. 7. 2009 nařízeno jednání, zároveň soud účastníkům rozeslal znalecký posudek.

Dne 25. 6. 2009 bylo soudu doručeno rozšíření žaloby od žalobkyně. Usnesením ze dne 29. 6. 2009 soud vyzval žalobkyni k zaplacení soudního poplatku za rozšíření žaloby.

Dne 2. 7. 2009 byla soudu doručena omluva znalce, z nařízeného jednání. Dne 2. 7. 2009 soud vyzval účastníky, aby sdělili, zda trvají na výsledku znalce. Dne 3. 7. 2009 žalobkyně zaplatila soudní poplatek. Dne 13. 7. 2009 bylo soudu doručeno vyjádření žalované, ta trvá na výsledku znalce.

Dne 14. 7. 2009 bylo jednání nařízené na 23. 7. 2009 odročeno na 17. 9. 2009 z důvodu, že žalovaná trvá na výsledku znalce. Dne 21. 7. 2009 byla soudu doručena žádost žalované o odročení jednání, které proto bylo odročeno na 8. 10. 2009. Dne 2. 9. 2009 byla soudu doručena žádost žalobkyně o odročení jednání, které bylo proto odročeno na 13. 10. 2009.

Dne 13. 10. 2009 se konalo jednání, bylo přistoupeno k výsledku znalce a k výsledku žalované a žalobkyně a jednání bylo za účelem zvážení dalšího postupu odročeno na neurčito.

Usnesením ze dne 13. 10. 2009 soud připustil rozšíření žalobního návrhu. Dne 26. 10. 2009 bylo soudu doručeno vyjádření žalované k rozšíření žaloby, to bylo zasláno na vědomí žalobkyni dne 23. 11. 2009. Dne 2. 12. 2009 soud na den 9. 2. 2010 nařídil jednání. Dne 5. 2. 2010 bylo soudu doručeno vyjádření žalobkyně.

Dne 9. 2. 2010 se konalo jednání, v jehož závěru byl vyhlášen rozsudek, kterým bylo žalované uloženo zaplatit žalobkyni částku [REDAKCE] Kč s přísl. (výrok I.), žaloba byla co do zaplacení částky [REDAKCE] Kč s příslušenstvím zamítnuta (výrok II.), bylo rozhodnuto o povinnosti žalované k náhradě nákladů řízení žalobkyně (výrok III.), žalobkyni bylo uloženo zaplatit České republice náhradu nákladů řízení (výrok IV.), žalované bylo uloženo zaplatit České republice náhradu nákladů řízení (výrok V.).

Usnesením ze dne 9. 3. 2010 soud rozhodl o odměně znalce. Usnesením ze dne 9. 3. 2010 soud rozhodl o svědečném.

Dne 24. 3. 2010 byl soudu doručen návrh na vydání předběžného opatření od žalobkyně.

Usnesením ze dne 29. 3. 2010 byl návrh na nařízení předběžného opatření odmítnut (výrok I.), další návrh na nařízení předběžného opatření žalobkyně byl zamítnut (výrok II.), žalobkyni byla vrácena zaplacená jistota (výrok III.) a bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.). Usnesení nabylo právní moci dne 28. 4. 2010.

Dne 26. 3. 2010 bylo soudu doručeno odvolání žalované proti rozsudku.

Usnesením ze dne 29. 3. 2010 soud vyzval žalovanou k odstranění vad odvolání. Dne 2. 4. 2010 žalovaná požádala o prodloužení lhůty k odstranění vad odvolání. Dne 12. 4. 2010 bylo soudu doručeno odůvodnění odvolání od žalované.

Usnesením ze dne 17. 7. 2010 soud vyzval žalovanou k zaplacení soudního poplatku za odvolání. Dne 17. 8. 2010 byl zaplacen soudní poplatek.

Dne 7. 9. 2010 byl spis předložen Městskému soudu v Praze k rozhodnutí o odvolání žalované. Dne 20. 12. 2010 bylo na den 13. 1. 2011 nařízené jednání před odvolacím soudem. Dne 4. 1. 2011 byla soudu doručena žádost žalované o odročení jednání.

Dne 13. 1. 2011 se konalo jednání, které bylo za účelem nového obeslání účastníků odročeno na 3. 3. 2011. Dne 27. 1. 2011 žalobkyně požádala o odročení jednání, které bylo proto odročeno na 17. 3. 2011.

Dne 17. 3. 2011 se konalo jednání, byly předneseny návrhy a jednání bylo odročeno za účelem vyhlášení rozhodnutí na 24. 3. 2011.

Dne 24. 3. 2011 byl vyhlášen rozsudek, kterým odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I., IV. a V. potvrdil a ve výroku III. změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 63.657,- Kč (výrok I.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení (výrok II.). Dne 18. 4. 2011 soudce požádal o prodloužení lhůty k písemnému vyhotovení rozhodnutí, ta byla prodloužena do 10. 5. 2011. Dne 13. 5. 2011 soudce požádal o prodloužení lhůty k vypracování rozhodnutí, ta byla prodloužena do 8. 6. 2011. Dne 14. 6. 2011 byl spis vrácen Obvodnímu soudu pro Prahu 4. Dne 20. 6. 2011 bylo rozhodnutí rozesláno účastníkům. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 6. 2011.

Dne 16. 8. 2011 bylo soudu doručeno dovolání žalované, zároveň byl zaplacený soudní poplatek za dovolání. Dne 1. 9. 2011 bylo dovolání zasláno na vědomí žalobkyni.

Dne 1. 9. 2011 soud vyzval právního zástupce žalované k doložení plné moci pro zastupování v dovolacím řízení. Dne 22. 9. 2011 bylo soudu doručeno vyjádření žalobkyně k dovolání žalované. Dne 12. 10. 2011 právní zástupce žalované zakládá do spisu plnou moc.

Dne 15. 11. 2011 byl spis předložen Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o dovolání žalované. Dne 20. 4. 2012 byl soudu doručen návrh žalované na odklad vykonatelnosti.

Dne 31. 7. 2013 byl vyhlášen rozsudek Nejvyššího soudu, kterým bylo rozhodnuto, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2011, č.j. [REDAKCE], vyjma části výroku I., kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. ohledně povinnosti žalované zaplatit žalobkyni [REDAKCE] Kč s příslušenstvím, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 9. 2. 2010, č. j. [REDAKCE] ve výroku I., vyjma jeho části, v níž byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku [REDAKCE] Kč s příslušenstvím, se ruší a věc se vrací v tomto rozsahu Obvodnímu soudu pro Prahu 4 k dalšímu řízení. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 8. 2013.

Dne 21. 8. 2013 soud na den 31. 10. 2013 nařídil jednání, zároveň soud vyzval účastníky ke sdělení, zda lze dospět k mimosoudnímu vyřešení věci a k označení důkazů. Dne 24. 9. 2013 bylo soudu doručeno sdělení žalobkyně o tom, že ve věci probíhá mimosoudní jednání, zároveň žalobkyně požádala o prodloužení lhůty k podání skutkových tvrzení a důkazů.

Dne 18. 10. 2013 bylo soudu doručeno sdělení žalované a žádost o odročení jednání. Dne 23. 10. 2013 soud vyzval žalovanou k doložení důvodů pro odročení jednání. Dne 23. 10. 2013 bylo soudu doručeno doplnění skutkových tvrzení a důkazů ve věci výše investice nemovitosti od žalobkyně. Dne 25. 10. 2013 žalovaná doložila předvolání k jinému jednání.

Dne 29. 10. 2013 bylo jednání nařízené na 31. 10. 2013 odročeno, a to k žádosti žalované. Dne 4. 11. 2013 bylo na den 21. 1. 2014 nařízeno jednání.

Dne 7. 11. 2013 bylo soudu doručeno sdělení od České advokátní komory o tom, že zástupce žalobkyně JUDr. Matějka, má pozastaven výkon advokacie a že jeho zástupcem se stal JUDr. Josef Kulhavý, soud proto k jednání předvolal žalobkyni osobně.

Dne 21. 1. 2014 se konalo jednání a jednání bylo za účelem ustanovení soudního znalce a vypracování znaleckého posudku odročeno na neurčito.

Usnesením ze dne 7. 2. 2014 soud ustanovil znalce z oboru stavebnictví a uložil mu, aby ve lhůtě 2 měsíců podal znalecký posudek. Dne 5. 3. 2014 byl spis zaslán znalci. Dne 9. 5. 2014 znalec požádal soud o součinnost. Dne 20. 5. 2014 soud požádal znalce o součinnost.

Dne 30. 6. 2014 byl soudu doručen vyhotovený znalecký posudek.

Usnesením ze dne 1. 7. 2014 soud přiznal znalci odměnu.

Dne 25. 7. 2014 soud na den 9. 9. 2014 nařídil jednání. Dne 4. 8. 2014 byla soudu doručena žádost žalované o odročení jednání, které bylo odročeno na 7. 10. 2014.

Dne 7. 10. 2014 se konalo jednání, byl zrekapitulován dosavadní průběh řízení, byl proveden důkaz znaleckým posudkem a jednání bylo z důvodu mimosoudního jednání mezi účastníky v délce čtyř týdnů odročeno na neurčito.

Dne 13. 10. 2014 byla soudu doručena omluva znalce z jednání. Dne 17. 10. 2014 bylo soudu doručeno vyjádření znalce k připomínkám žalovaného ke znaleckému posudku.

Dne 14. 11. 2014 bylo soudu doručeno stanovisko žalobkyně k návrhu na mimosoudním vyřešení sporu a návrh na doplnění dokazování. Dne 29. 1. 2015 bylo soudu doručeno sdělení žalobkyně, která netrvá na výsledku znalce a upozorňuje na to, že žalovaná odmítá mimosoudní dohodu.

Dne 13. 3. 2015 soud na den 4. 6. 2015 nařídil jednání.

Dne 4. 6. 2015 se konalo jednání, bylo přistoupeno k výsledku svědků, jednání bylo za účelem zhodnocení provedených důkazů a zvolení dalšího postupu odročeno na neurčito.

Dne 10. 9. 2015 bylo na den 15. 12. 2015 nařízeno jednání.

Dne 20. 10. 2015 byla soudu doručena žádost žalované o odročení jednání, které bylo odročeno na 26. 1. 2016.

Dne 26. 1. 2016 se konalo jednání, byl konstatován průběh řízení, bylo skončeno dokazování a byl vyhlášen rozsudek, ve kterém soud žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku [REDAKCE] Kč spolu s příslušenstvím (výrok I.), dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 209 100,40 Kč (výrok II.), uložil povinnost žalobkyni a žalované zaplatit státu náhradu nákladů řízení (výrok III. a IV.). Dne 19. 3. 2016 nabyl rozsudek právní moci dne 19. 3. 2016.

Uvedené skutečnosti byly zjištěny ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. [REDAKCE]

8. Podle § 1 odst. 1 zákona, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 2 zákona, odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 zákona, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 13 odst. 1 zákona, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle § 31a odst. 1 zákona, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle § 31a odst. 2 zákona, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

Podle § 31a odst. 3 zákona, v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

9. S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení dospěl soud po provedeném dokazování k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Žalobkyně se domáhala zaplacení částky 115 250 Kč s uvedeným příslušenstvím s tím, že tato částka představuje přiměřené finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která jí měla být způsobena nesprávným úředním postupem v podobě nepřiměřené délky posuzovaného řízení. Předpoklady pro vznik odpovědnosti státu za škodu podle zákona jsou jednak existence nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí, vznik škody na straně poškozeného subjektu, jakož i příčinná souvislost mezi uvedenými.
10. Nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem představuje specifický nárok, který byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., s účinností od 27. 4. 2006 (§ 31a zákona). Zakotvením tohoto nároku zákonodárce naplnil požadavek vyvěrající z č. 13 Úmluvy základních lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), podle kterého každý, jehož práva a svobody přiznané touto Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Smyslem novely tak primárně bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva (dále též jen „ESLP“) na vnitrostátní úroveň, což ostatně zákonodárce výslovně vyjádřil v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. („...přechodné ustanovení umožní v určitém rozsahu aplikaci nových ustanovení na případy, které vznikly před nabytím účinnosti tohoto zákona, čímž se otevře možnost jejich případnému vyřešení před českými orgány a na základě českého právního řádu, bez toho, aniž by je musel vyřizovat Evropský soud pro lidská práva.“). Není proto pochyb o tom, že má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva primárně zakotveného již Úmluvou, je nanejvýš žádoucí, aby jeho rozhodování vycházelo z kritérií ustavených judikaturou ESLP, tj. zejm. aby výklad rozhodujícího pojmu přiměřenosti lhůty k projednání a rozhodnutí věci koreloval výkladu podávanému ESLP.
11. Délka řízení je ve smyslu judikatury ESLP nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Nutno zdůraznit, že ESLP ve své judikatuře upřednostňuje globální pohled na řízení, posuzuje řízení (přiměřenost jeho délky) s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (srov. rozsudek ESLP ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11. 10. 2005, § 36), a to s ohledem na kritéria vyvozená z vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (srov. rozsudek ESLP ve věci Hartman proti České republice ze dne 10. 7. 2003, § 73).
12. Co se týká prvého z uvedených předpokladů pro vznik odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu podle zákona, tj. nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí v

posuzovaném řízení, soud shledal splnění tohoto předpokladu, když v tomto řízení *nedošlo* k nesprávnému úřednímu postupu, kterým se rozumí porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti a zpravidla jde o postup, který s rozhodovací činností nesouvisí. Podle konkrétních okolností může jít o jakoukoliv činnost spojenou s výkonem pravomoci státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 966/2008).

13. Posuzované řízení bylo zahájeno dne 20. 9. 2005 podáním žaloby a skončeno dne 19. 3. 2016, kdy nabyl právní moci rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 1. 2016. Úkony soudů byly činěny v přiměřených lhůtách, řízení bylo složité zejména hlediska skutkového, když za účelem zjištění skutkového stavu věci bylo provedeno rozsáhlé dokazování, a to zejména výslechy celé řady svědků, obou účastníků řízení, znalců, ve věci bylo nezbytné vypracovat znalecké posudky, provést dokazování listinnými důkazy, jakož i z hlediska procesního, když se soudy musely vypořádat s celou řadou procesních návrhů účastníků. Délka řízení byla ovlivněna též chováním samotných účastníků, když ze spisu vyplývá, že nařízená jednání ve věci byla několikrát k žádostem účastníků odročována, žalobkyně 2x změnila žalobu, soud zjišťoval jejich procesní stanoviska, vyzýval je k odstranění vad jejich podání, účastníci se pokoušeli spor vyřešit mimosoudně, k čemuž však nakonec nedošlo. V rámci posuzovaného řízení rozhodoval též Nejvyšší soud ČR, což též ovlivnilo celkovou délku řízení.
14. Posuzované řízení bylo probíhalo po delší dobu, otázku přiměřené délky řízení je však třeba posoudit v souladu zejména s článkem 6 odst. 1 Úmluvy, který mimo jiné zakotvuje právo každého na projednání věci v přiměřené lhůtě a příslušnou judikaturou ESLP, ze které mimo jiné vyplývá, že přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností případu a s ohledem zejména na složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (viz např. rozsudek ESLP ve věci Hartman proti České republice ze dne 10. 7. 2003, § 73). Proto samotnou délku řízení, jakožto jedno z kritérií pro posouzení zda v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu v podobě nepřiměřené délky, nelze upřednostňovat na úkor ostatních zmíněných kritérií. Posuzované řízení bylo složité z hlediska skutkového, procesního, jeho délka byla ovlivněna také chováním samotných účastníků, jak je výše uvedeno. Na jedné straně nelze účastníkům přičítat k tíži použití zákonných prostředků procesní obrany, na druhou stranu je zřejmé, že prodloužení řízení, ke kterému dojde v důsledku nutnosti se s těmito procesními prostředky vypořádat, nemůže jít na vrub státních orgánů, ať se jedná o uplatnění opravných prostředků, nebo o nutnost rozhodování nadřízeného soudu v jiných otázkách. Samotná skutečnost, že rozhoduje soud vyššího stupně (v tomto případě též Nejvyšší soud ČR), objektivně prodlužuje celkovou dobu řízení o dobu nutnou k vydání rozhodnutí soudem vyšší instance k jeho vyhotovení a rozeslání účastníkům. Stát proto nemůže nést odpovědnost za průtahy způsobené nedostatkem součinnosti či dokonce záměrným působením ze strany účastníků či jsou vyvolány jinými okolnostmi, které nemají původ v povaze soudů a jejich institucionálním a organizačním vybavení. Jen průtahy přičítatelné státu mohou vést k závěru, že délka řízení byla nepřiměřená (viz. např. rozsudek ESLP ve věci Papachellas proti Řecku ze dne 25. 3. 1999, § 40). Chování stěžovatele představuje objektivní faktor, který není přičítatelný žalovanému státu a je třeba ho vzít v úvahu při rozhodování o překročení přiměřené lhůty (viz. např. rozsudek ESLP ve věci Versini proti Francii ze dne 10. 7. 2001, § 28). ESLP se snaží o globální pohled na řízení, proto zmíněný zcela zanedbatelný průtah soudu v posuzovaném řízení může být tolerován (viz např. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ve věci Žirovnický proti České republice ze dne 9. 7. 2002). S ohledem na tyto závěry soud neshledal, že by v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu a není tak splněn základní předpoklad pro vznik odpovědnosti státu za škodu podle zákona a soud proto žalobu jako nedůvodnou ve výroku I. a II. zamítl, aniž by se zabýval otázkou výše finančního

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

zadostiučinění a příčinnou souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a tvrzeným úředním postupem.

15. Výrok III. o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. podle zásady zavinění. V posuzovaném případě byla žaloba vzata zpět ohledně výše uvedené částky a v tomto rozsahu vzniklo žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že v daném případě rozhodnutí o výši plnění či o tom, zda postačí konstatování porušení práva, záviselo na úvaze soudu, přiznal soud žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení, které jsou představovány náklady právního zastoupení, a to v částce 9 300 Kč za 3 úkony právní služby každý v částce 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání týkající se ve věci samé učiněné vůči soudu ze 22. 11. 2016 a účast na jednání soudu dne 22. 1. 2018), podle § 6 odst. 1 ve spojení s § 7, § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve znění pozdějších právních předpisů (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Cdo 3378/2013). Dále jsou náklady řízení představovány částkou 900 Kč za 3 režijní paušály každý v částce 300 Kč z uvedených úkonů právní služby podle § 13 advokátního tarifu. Dále pak soud přiznal náhradu nákladů řízení taktéž za podání ze dne 5. 5. 2017. Soud dále v souladu s § 137 odst. 1 o. s. ř. přiznal žalobkyni 21 % DPH v částce 2 142 Kč z nákladů právního zastoupení, tj. z částky 10 200 Kč, neboť právní zástupce žalobkyně je plátcem této daně, jak bylo zjištěno z osvědčení o registraci vystaveného Finančním úřadem pro Prahu 8 dne 23. 2. 2004. Lhůta k plnění byla stanovena v délce 15 dnů, neboť se jedná o plnění ze státního rozpočtu podléhající zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech ve znění pozdějších právních předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo návrh na exekuci.

Praha 29. ledna 2018

JUDr. Zdeněk Douděra v. r.
soudce